ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRANCIS DOUGLAS

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΡΕΛΛΙΣ

Εἶνε μερικὲς ἱστορίες ποὺ μοιάζουνε μὲ τὰ μυθιστορήματα.

Ἕνα πρωῒ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1862, ἕνα ὡραῖο ἀμάξι πολυτελείας περνοῦσε μέσ' ἀπ' τὴ μικρὴ πόλι Ταλαμὸρ τῆς Ἰρλανδίας. Ἔξαφνα σ' ἕνα σταυροδρόμι ἔσπασε μιὰ ἀπὸ τὶς ρόδες του. Ὁ μόνος ἐπιβάτης του —ἕνας κύριος μὲ ὕψος πολὺ ἐπίσημο καὶ μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ— στενοχωρήθηκε πολὺ μὲ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ περιστατικό.

Ὁ ἁμαξᾶς κατέβηκε ἀμέσως νὰ ξεζέψη τἄλογα, κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νὰ φωνάξη ἕναν τεχνίτη.

Ὁ τεχνίτης ὅμως ποὺ ἦρθε, μόλις εἶδε τὴ ζημιά, κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε :

— Κύριε συνταγματάρχα, γιὰ νὰ διορθωθῆ αὐτό, θέλει μιὰ ὁλόκληρη μέρα.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος, μουρμούρισε ὁ συνταγματάρχης. Κι' ἤθελα ἀπόψε νὰ φτάσω στὸ Μάλπορον....

Γύρισε τότε καὶ ρώτησε ἕναν ἀπ' τοὺς περιέργους ποὺχανε μαζευτεῖ γύρω ἀπ' τὸ σπασμένο ἁμάξι :

— Ἔχει τοὐλάχιστο ἐδῶ κανένα ξενοδοχεῖο τῆς προκοπῆς ;

— Βεβαίως, κύριε συνταγματάρχα, εἶπε τότε ἕνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος μ' ἀγαθὴ φυσιογνωμία. Νἀρθῆτε στοῦ γαμπροῦ μου. Ὁ γαμπρός μου ἔχει τὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Ταλαμόρ. Ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ τώρα ἀμέσως. Εἶμαι βέβαιος, κύριε συνταγματάρχα, πὼς θὰ μείνετε ἀπολύτως εὐχαριστημένος....

Ὁ συνταγματάρχης σκέφτηκε λιγάκι κι' ἔπειτα δέχτηκε.

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, σὰν τὴν Ταλαμόρ, τόσο ἐπίσημοι ἐπισκέπτες εἶνε πρᾶμα σπάνιο καὶ ἡ ἄφιξις τοῦ συνταγματάρχου μαθεύτηκε γρήγορα σ' ὅλη τὴν πόλι.

Μόλις τακτοποιήθηκε κάπως στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ τὸν ὁδήγησαν, ὁ ἀξιωματικὸς ρώτησε τὸν ξενοδόχο :

— Καὶ πῶς θὰ περάσω ἐδῶ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα μου ;

— Ἡ κίνησις ἐδῶ εἶνε μικρή, συνταγματάρχα μου, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος. Ὡστόσο, μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ πᾶτε ὥς τὸ δικαστήριο. Ἔχει δίκη σήμερα. Πρόκειται νὰ δικαστῆ ἕνας μεγάλος κακοῦργος.

Κι' ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος χαμήλωσε λιγάκι τὴ φωνή του καὶ ψιθύρισε μὲ κάποιο φόβο μαζὶ καὶ θαυμασμό :

— Δικάζεται ἕνας ἀπ' τὴν περιβόητη συμμορία τοῦ λησταρχου Κοὐλτου!...

— Τοῦ λησταρχου Κοὐλτου ; Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτός ; ρώτησε μ' ἀδιαφορία ὁ ἀξιωματικός.

— Ρωτᾶτε ποιὸς εἶν' ὁ Κοὐλτου, συνταγματάρχα μου ; Μὰ τὸν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Θὰ ἀστειεύεσθε, ἀσφαλῶς... Γιατὶ εἶν' ἀδύνατο νὰ μὴν ξέρετε τὸν λῃσταρχο Κοὐλτου, τὸν ἀσύλληπτο, ποὺ τόσον καιρὸ τώρα τρομοκρατεῖ τὴν Ἰρλανδία κι' ἀτειλεῖ διαρκῶς τὴ χωροφυλακή μας ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, πρώτη φορὰ τ' ἀκούω αὐτὸ τὄνομα, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Ἔχομαι, βλέπεις, ἀπὸ τὴν Εὐρώπη....

— Ἔ, τότε, δικαιολογεῖσθε, ἐξακολούθησε ὁ ξενοδόχος. Πιάσανε λοιπόν, καθὼς σᾶς ἔλεγα, ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του τὴν περασμένη βδομάδα, ἕναν ποὺ λέγεται Χάρρυ Ρέλλις. Καὶ σήμερα δικάζεται ἐδῶ. Θέλετε νὰ παρακολουθήσετε τὴ δίκη του ; Προμηνύεται πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Λέγεται, ὅτι θ' ἀποκαλύψη τὸ κρησφύγετο τῶν συντρόφων καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε λίγο σκεπτικός....

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καὶ τόσο ἡ δίκες, εἶπε. Ἔπειτα ἐγὼ εἶμαι καὶ ἄνθρωπος ἀνήσυχος. Δὲν μπορῶ νὰ καθήσω τόσην ὥρα σὲ μιὰ καρέκλα. Μολαταῦτα, τἄλλο νὰ κάνω, θὰ πάω.

— Νὰ πᾶτε, συνέχισε ὁ ξενοδόχος. Ὁ κύριος δικαστὴς θὰ τὸ θεωρήση τιμή του νὰ παραστῆτε στὴ δίκη, κ. συνταγματάρχα. Θὰ τὸν εἰδοποιήσω ἀμέσως... Καὶ θὰ σᾶς κρατήση τὴν καλύτερη θέσι, νᾶσαστε βέβαιος γι' αὐτό.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς ξενοδόχος συνώδευσε ὁ ἴδιος τὸν ξένο ὥς τὸ δικαστήριο. Μόλις φτάσανε ἐκεῖ, ὁ ξενοδόχος ἔβγαλε ἕνα μπιλλέτο, ἔγραψε ἐπάνω πὼς ὁ κ. συνταγματάρχης Κίντερνυ —ἔτσι δήλωσε ὁ ἀξιωματικὸς πὼς λεγότανε— ποὺ θᾶμενε γιὰ λίγες ὧρες στὴν πόλι τους, ἐπιθυμοῦσε νὰ παραστῆ στὴ δίκη τοῦ συμμορίτου Ρέλλις, καὶ τὄδωσε σ' ἕνα κλητῆρα γιὰ νὰ τὸ πάη στὸ δικαστή.

Ὁ δικαστὴς κολακεύτηκε κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ ἅμα ἔμαθε τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἐπισήμου ξένου, τὸν ὑποδέχτηκε μ' εὐγένεια μεγάλη, καὶ τοῦ παρεχώρησε μιὰ καλὴ θέσι, μπροστά—μπροστά, δίπλα στὴν ἕδρα του.

Ἡ δίκη εἶχε ἀρχίσει πειά.

Ὁ κατηγορούμενος ἀρνιόταν τὴν ἐνοχή του στὸ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν κατηγοροῦσαν, ἔλεγε πὼς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ Ρέλλις καὶ ἰσχυριζότανε πὼς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν κατηγοροῦσανε —ὅτι δηλαδὴ εἶχε ληστέψει ἕναν ὁδοιπόρο στὸ δημόσιο δρόμο κι' ἔπειτα τὸν εἶχε σκοτώσει— δὲ βρισκότανε στὴν Ἰρλανδία, ἀλλὰ μακρυά, στὸ Ντόβερ τῆς Ἀγγλίας. Ἐπέμενε μάλιστα πὼς ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἕνα σατανικὸ σχέδιο τῆς συμμορίας τοῦ Κοὐλτου, γιὰ νὰ ἐνοχοποιηθῆ αὐτὸς κι' ἔτσι νὰ μὴν ἀναζητηθοῦν οἱ πραγματικοὶ δράσται.

Μολαταῦτα ὅμως, οἱ ἔνορκοι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ δικάσουν κάποιον σὲ θάνατο.

— Ἔχεις τίποτε νὰ προσθέσης, κατηγορούμενε ; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχιδικαστής, ὅταν τελείωσε ἡ διαδικασία, σηκωνόμενος ὄρθιος. Λέγε γρήγορα. Ἐγὼ πάντως σὲ θεωρῶ ἔνοχο ....

— Ἔχω νὰ πῶ, εἶπε πάλι ὁ κατηγορούμενος, πὼς εἶμαι ἐντελῶς ἀθῶος !....

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, σήκωσε ἔξαφνα τὸ κεφάλι του καὶ μιὰ φωνὴ χαρᾶς ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα του :

— Θεέ καὶ Κύριε ! φώναξε. Εἶνε δυνατόν ; Μὰ νά, νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἀποδείξη πὼς λέω τὴν ἀλήθεια....

— Τί σημαίνει αὐτό ; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ δικαστής. Ἐξηγήσου....

— Ὁ Θεὸς μὲ σώζει τὴν τελευταία στιγμή, κύριε δικαστά, εἶπε ὁ κατηγορούμενος, δείχνοντας τὸν συνταγματάρχη Κίντερνυ.

— Ὁ κύριος, συνέχισε, ὁ κύριος ποὺ κάθεται πλάι σας, μπορεῖ νὰ πιστοποιήση πὼς τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ἤμουνα πράγματι στὸ Ντόβερ.....

Καὶ, γυρίζοντας στὸν ἔκπληκτο συνταγματάρχη, ἐξακολούθησε :

— Θὰ λάβετε τὴν καλοσύνη, συνταγματάρχα μου, νὰ διηγηθῆτε στὸ δικαστήριο πὼς τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ εἴδατε στὸ Ντόβερ ; Καὶ πὼς ἐγὼ εἶμ' ἐκεῖνος ποὺ σᾶς πῆρε τὶς ἀποσκευές σας καὶ τὶς μετέφερε στ' ἁμάξι, ὅταν βγήκατε ἀπ' τὸ πλοῖο ποὺ σᾶς ἔφερε ἀπ' τὴ Γαλλία ;

Ὁ συνταγματάρχης, λόρδος Κίντερνυ, κύτταξε τὸν Ρέλλις ἔκπληκτος.

— Δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε τέλος, ρίχνοντας μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸν κατηγορούμενο.

— Γι' αὐτὸ ἤμουνα βέβαιος κι' ἐγώ, εἶπε τότε ὁ δικαστής, γελῶντας εἰρωνικά. Τί ἀναίδεια ! Σιωπή, κατηγορούμενε !....

— Δυὸ λόγια ἀκόμη, παρακάλεσε τότε ὁ κατηγορούμενος. Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε δικαστά, νὰ ρωτήσω κάτι ἀκόμη τὸν κύριο συνταγματάρχη ;

Καὶ, γυρίζοντας ἀπότομα πρὸς τὸν συνταγματάρχη, τὸν ρώτησε :

— Δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἕνας μῆνας καὶ τρεῖς μέρες ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ φτάσατε στὸ Ντόβερ, κ. συνταγματάρχα ;

— Ἴσως, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς.

— Δὲν θυμᾶστε, κ. συνταγματάρχα, πὼς ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος, τὴν ὥρα ποὺ βγήκατε στὴν προκυμαία καὶ σᾶς ἔβγαλε ἔξω τὶς ἀποσκευές σας ;

— Ναί, μὰ πῶς θέλεις νὰ θυμᾶμαι ἐγὼ ἕναν ἀχθοφόρο, ποὺ μοῦ πῆρε τὰ πράμματα ἐδῶ καὶ τόσον καιρό ;

— Μὰ θὰ μὲ θυμηθῆτε, ἂν σκεφθῆτε, κ. συνταγματάρχα. Μοῦ εἴχατε κάνει μάλιστα τότε καὶ τὴν τιμὴ νὰ μιλήσετε λίγο μαζύ μου. Καὶ σᾶς διηγήθηκα πὼς ἤμουνα πρῶτα ναυτικός, πὼς ὑπηρετοῦσα παλαιότερα σ' ἕνα πλοῖο κουρσάρων καὶ πὼς εἶχα πολεμήσει μὲ τοὺς Ἄγγλους.... Μὲ θυμόσαστε τώρα ;

Ὁ συνταγματάρχης σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐδήλωσε καθαρά :

— Λυστυχῶς, δὲ θυμᾶμαι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά....

— Καὶ ὅμως, εἴσαστε σεῖς, θυμᾶμαι καλά, εἶμαι βέβαιος, ἐπέμενε ὁ κατηγορούμενος μ' ἀπελπισία. Κ' ἔξαφνα, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι ἄλλο ἀκόμη, φώναξε :

— Σᾶς ἔδειξα τότε κι' αὐτὸ ἐδῶ, τὸ σημάδι ποὺ ἔχω στὸ κεφάλι μου ἀπὸ ἕνα παλιὸ τραῦμα, κ. συνταγματάρχα.

Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, παραμέρισε τὰ μαλλιά του κι' ἔδειξε

— Ἐγὼ σὲ θεωρῶ ἔνοχο ! εἶπε ὁ ἀρχιδικαστής.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἐνῶ τὸ πλοῖο ἔγερνε τώρα ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνεψωνόταν πάλι ἀπότομα κι' ἔπαρνε τὴν ἀντίθετη κλίσι, μὲ τὶς χαοτιωμένες κινήσεις ποὺ ἔχει τὸ πέταγμα τοῦ γλάρου.

Πίσω ἀπ' τὸ πλοῖο, ἡ Ζερμαὶν ἔβλεπε τὸ σύμπλεγμα τῶν δυὸ νέων. Λιέκρινε τὴ στάσι τους καὶ τῆς φαινόταν ἐρωτική... Νόμιζε πὼς ἂν τέντωνε λίγο τ' αὐτιά της, θ' ἄκουγε τὰ λόγια τους, λόγια τρυφερῆς ἀγάπης....

Καὶ ἡ καρδιά της, ἡ φτωχή της καρδιά, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν προσφέρη ἑκουσία θυσία, δὲν μποροῦσε νὰ ὑπομείνη αὐτὴ τὴ θέα, κι' ἐπαναστατοῦσε καὶ διαμαρτυρόταν. Κοτέθηκε ἀμέσως στὸν κῆπο, σέπασε μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Ζερμαίν! ἀκούστηκε ἔξαφνα πίσω της μιὰ φωνὴ σοβαρὴ καὶ θλιμμένη.

Γύρισε κι' εἶδε τὴ μητέρα της ὀρθία, στηριζομένη σ' ἕνα κάθισμα, νὰ τὴν κοιτάζη μὲ βλέμμα γεμάτο συμπάθεια.

Ἡ νέα δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῆ. Ἐκεῖ μπροστά της βρίσκοταν μιὰ θερμὴ ἀγκαλιά, ὅπου μποροῦσε νὰ κλάψη ἐλεύθερα, χωρὶς φόβο νὰ παρεξηγηθῆ....

— Μητέρα! φώναξε ἔξαλλη. Μητέρα, αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ! Βλέπεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸ βαστάξω.... Ὑποφέρω, μητέρα! Ὑποφέρω! Ἄς φύγουμε γρήγορα ἀπὸ δῶ....

Ἡ χήρα φίλησε μὲ τρυφερότητα τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς κόρης της καί, συγκρατῶντας τ' μισολιπόθυμο κορμί της ποὺ ταρασσόταν ἀπ' τοὺς λυγμούς, τῆς εἶπε:

— Καλά, κόρη μου.... Ξέρεις καλὰ πὼς θὰ φύγουμε....

— Μὰ πότε, μαμᾶ; ρώτησε ἡ Ζερμαίν, σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς μητέρας της μὲ μιὰ πυρετώδη ἀνυπομονησία στὰ μάτια. Γιατὶ ἀργοῦμε; Τί περιμένουμε;

Γύρισε καὶ εἶδε τὴ μητέρα της, ὀρθία, στηριζομένη σ' ἕνα κάθισμα...

μιὰ μεγάλη οὐλή....

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ πρόσωπο τοῦ συνταγματάρχου φωτίστηκε λίγο.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια, εἶπε σκεπτικός. Αὐτὸ τὸ θυμᾶμαι....

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ὁ κατηγορούμενος. Τώρα, κ. συνταγματάρχα, δὲν μένει παρὰ νὰ θυμηθῆτε μόνον τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τῆς ἀφίξεώς σας στὸ Ντόβερ, γιὰ νὰ μὲ σώσετε....

Ὁ συνταγματάρχης σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Τὴν ἔχω ὅμως, νομίζω, σημειωμένη στὸ ἡμερολόγιό μου, ποὺ ἔχω στὸ μπαοῦλο μου.

Στὸ ἀκροατήριο, αὐτὰ ὅλα, εἶχαν κάνει μεγάλη αἴσθηση. Ἡ δίκη διεκόπη. Ὁ συνταγματάρχης πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ βρῆκε τὸ ἡμερολόγιό του. Καὶ ἀπεκαλύφθη τότε ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὸ Ντόβερ ἦταν ἡ ἴδια μὲ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος....

Καὶ τότε, σιγὰ—σιγά, ὁ συνταγματάρχης θυμήθηκε κι' ἄλλα περιστατικά. Καὶ τέλος ἐδήλωσε πὼς πράγματι ὁ κατηγορούμενος ἦταν ὁ ἀχθοφόρος τοῦ Ντόβερ. Δέχτηκε μάλιστα νὰ τὸ βεβαιώση αὐτὸ στὸ δικαστήριο, παίρνοντας ὅρκο....

Τὸ ἀπόγευμα ἡ δίκη συνεχίστηκε καὶ φυσικὰ ὁ κατηγορούμενος ἀθωώθηκε καὶ ἀφέθη ἐλεύθερος....

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί πρωί, τὸ ἁμάξι τοῦ λόρδου Κίντερνν ἦταν ἕτοιμο γιὰ νὰ συνεχίση ὁ συνταγματάρχης τὸ ταξεῖδι του.

Σ' ἀπόστασι μερικῶν μιλλίων ἀπ' τὴν Γαλαμόρ, ἕνας ἄνθρωπος περίμενε στὸ δρόμο. Τ' ἁμάξι στάθηκε. Ὁ ἄνθρωπος μπῆκε μέσα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ρέλλις....

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης, δὲ σοῦ λεγα πάντα πὼς θὰ σ' ἔσωζα, ἂν ἔπεφτες καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης; Καὶ γελῶντας προσέθεσε:

— Παίξαμε κι' οἱ δυὸ καλὰ τὸ ρόλο μας.

— Ἀρχηγέ μου, θὰ σοῦ εἶμαι αἰωνίος εὐγνώμων! εἶπε ὁ Ρέλλις.

* * *

Ὁ συνταγματάρχης λόρδος Κίντερνν δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν περιβόητο λήσταρχο Κουίλτυ. Κι' αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ βρέθηκε γραμμένη στ' ἀπομνημονεύματα τοῦ ἴδιου τοῦ λησταρχου....

— Ἡ Σιμώνη μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ βιαστοῦμε νὰ φύγουμε, ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ἀπαντήση ἡ κ. ντὲ Μεάλ.

— Ἡ Σιμώνη;

— Ναί, ἡ Σιμώνη... Ὅταν τῆς ἀνέφερα γιὰ τὴν ἀναχώρησί μας, μοῦ εἶπε: — «Σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἀναβάλετε τὸ ταξεῖδι σας γιὰ λίγες μέρες ἀκόμη, γιατὶ ἔχω ἕνα προαίσθημα ὅτι θὰ μοῦ χρειαστῆτε....».

— Θὰ τῆς χρειαστοῦμε! φώναξε ἡ νέα μὲ ταραχή. Εἶνε λοιπὸν χειρότερα, μητέρα;

Ἡ κυρία ντὲ Μεάλ ἔνωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ψιθύρισε σοβαρά:

— Ἡ ἐξαδέλφη σου, κόρη μου, εἶνε πολὺ ἄρρωστη καὶ θὰ ἦταν μεγάλη σκληρότητα καὶ ἀγνωμοσύνη ἐκ μέρους μας, ἂν τὴν ἀφήναμε τώρα ποὺ....

— Τώρα πού:.... ἀνέκραξε ἡ Ζερμαὶν μὲ μιὰ ἀπότομη ὀργόρτητα στὸ πρόσωπο. Γιατὶ δὲν τελειωνεις, μητέρα; Μήπως ἡ ἄτυχη ξαδέλφη μου πρόκειται νὰ πεθάνη;...

Ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἀπάντησε. Κουνήλωσε τὸ κεφάλι της κι' ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν ἐλεύθερα ἀπ' τὰ μάτια της.

— Νὰ πεθάνη ἡ Σιμώνη! φώναξε μ' ἔξαψι ἡ Ζερμαίν. Ὤ, μὰ ὄχι.... αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο... Γιατὶ νὰ πεθάνη;... Εἶμαι πρόθυμη νὰ χάσω ἐγὼ τὴ ζωή μου πρὸς χάριν της. Γιατί, μητέρα, δὲν παίρνει ἐμένα ὁ Θεός;...

Ἡ χήρα ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ πόνου καί, ἀγκαλιάζοντας τὴ Ζερμαίν, τῆς ἐβούλωσε μὲ δύναμι τὸ στόμα.

— Σώπα, δυστυχισμένη! τῆς εἶπε. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἀκούση τὰ λόγια σου... Καταλαβαίνεις; Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεῖσαι τὸ θάνατο, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ σώσης ἕναν ἄλλον... Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω ἐγώ, ἡ μητέρα σου!...

* * *

Ἡ ἐποχὴ τῶν θυελλῶν εἶχε περάσει πειὰ κι' ἡ φύσι ἄρχισε νὰ ξαναπαίρνη τὴν πρώτη της πρασινάδα κι' ὠμορφιά. Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, ἔβλεπε ἐκεῖ πέρα τὴν ἀνοιξι ἡ Σιμώνη καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἐρχομό της προαισθανόταν πὼς ἐξύγιανε καὶ τὸ τέλος της.

Ἂν καὶ μόλις μποροῦσε πειὰ νὰ βαδίση ἀπὸ τὸ σπίτι ὥς τὸν κῆπο, ὡστόσο κατέβαινε συχνὰ ἐκεῖ, γιατὶ διψοῦσε ἀέρα καὶ ἥλιο.

— Θεέ μου, εἶπε μιὰ μέρα στὴ Ζερμαίν, πόσο ἀργεῖ νὰ πεθάνη κανείς!...

Κι' ἐνῶ ἡ Ζερμαὶν ἀναλυόταν σὲ δάκρυα, πρόσθεσε:

— Ἄκουσε, φιλτάτη μου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω, γιατὶ τὸ βράδυ ποὺ πέφτω νὰ κοιμηθῶ, δὲν εἶμαι βέβαιη ἂν θὰ ξυπνήσω ζωντανή....

Ξερεις καλὰ πὼς εἶμαι ὅλη στὴ διάθεσί σου, ξαδελφοῦλα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ δεσποινὶς ντὲ Μεάλ, πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔτυχε νὰ περνᾶ κοντά τους ὁ πρίγκηψ, λυγισμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν μεγάλο του πόνο.

— Πατέρα! τὸν ἐκάλεσε τρυφερὰ ἡ Σιμώνη.

Ὁ πρίγκηψ γύρισε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Ἤθελα τὸ κλειδὶ τῆς σπηλιᾶς, τῆς σπηλιᾶς τῆς Ζερμαίν, του εἶπε ἡ Σιμώνη μ' ἕνα χαμόγελο ἑτοιμοθανάτου στὸ χλωμό της πρόσωπο.

Γιατὶ ζητοῦσε νὰ ξαναπάη ἐκεῖ μέσα ἡ Σιμώνη; Ποιὸ μυστηριῶδες χέρι τὴν ὁδηγοῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ; Ὁ προληπτικὸς Ἰνδὸς κατελήφθη ἀπὸ ἕνα δυσοίωνο προαίσθημα κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντήση.

— Ἠούχασε, πατέρα, τοῦ εἶπε τότε ἡ νέα, μαντεύοντας τὴν κρυφὴ του σκέψη. Δὲν ζητῶ τὸ κλειδὶ γιὰ νὰ πάω νὰ πεθάνω ἐκεῖ... Ὅσο γιὰ τὴν ὑγρασία, μὴ φοβᾶσαι. Στὴν κατάστασι ποὺ εἶμαι, τίποτε δὲν μὲ πειράζει... Δὲν ξέρετε πόσο θἄθελα νὰ βρεθῶ ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου! Τί λέτε, θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι;

— Δὲν θὰ σοῦ κάμη καλό, παιδί μου, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ πρίγκηψ, μὰ ἔδωσε ὡστόσο στὴ Σιμώνη ἕνα μικρὸ ὡραῖο κλειδί.

— Μὴ φοβᾶστε, τοῦ εἶπε πάλι ἡ νέα, παίρνοντας τὸ κλειδί. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα θἄμαστε πάλι ἐδῶ. Ἔλα, Ζερμαίν, πᾶμε...

(Ἀκολουθεῖ)